

NEWSLETTER
PRAWNO-PODATKOWY
DLA CZŁONKÓW KIGPR

AXELO FLASH

NR 7 / MAJ 2021

Obowiązek wskazywania kodu zawodu wykonywanego przez osoby zgłaszane do ubezpieczeń

Na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2, dokonano **nowelizacji przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w konsekwencji czego**, poza przekazywaniem danych dotyczących m.in. imienia i nazwiska, numeru PESEL, daty urodzenia, adresu zamieszkania osoby zgłaszanej do ubezpieczeń społecznych, należało będzie podawać dodatkowo kod wykonywanego przez tę osobę zawodu.

W związku z tym zmianie ulegną również formularze zgłoszeniowe. Prezes ZUS wskazuje, iż dane te mają być wykorzystywane do celów statystycznych i analizy np. przyczyn absencji chorobowej (w zależności od wykonywanego zawodu), oceny wysokości świadczeń (w korelacji z zawodem) czy przeprowadzenia bilansu wpływów składek do FUS i wydatków na świadczenia (dla wybranych grup zawodowych).

Z wyjaśnień ZUS wynika, iż **nowy obowiązek dotyczy ubezpieczonych zgłaszanych do ZUS od 16 maja 2021 r.**

W przypadku późniejszej zmiany w zakresie wykonywanego przez ubezpieczonego zawodu oraz właściwego dla niego kodu zawodu, należało będzie poinformować ZUS o dokonanej zmianie. Wynika to stąd, iż w takim wypadku obowiązują zasady ogólne, zgodnie z którymi w razie jakichkolwiek zmian w stosunku do danych wskazanych w zgłoszeniu, należy poinformować ZUS o dokonanej zmianie.

Kod wykonywanego zawodu musi być zgodny z klasyfikacją zawodów określoną przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 sierpnia 2014 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania.

Obowiązek podawania kodu zawodu dotyczy również samozatrudnionych.

Uproszczenia w transakcjach nieruchomościowych

Zgodnie z przygotowanym projektem pakietu SLIM VAT 2, sprzedawca i nabywca nieruchomości będą mogli złożyć oświadczenie o rezygnacji ze zwolnienia z VAT w akcie notarialnym, zamiast przesyłać go fiskusowi.

Aktualnie, dostawa budynków, budowli lub ich części jest zasadniczo zwolniona z VAT, jednak korzystanie z tego zwolnienia ma często niekorzystne skutki dla sprzedawcy i nabywcy. W związku z tym, chcąc uznać transakcję za opodatkowaną VAT sprzedawca i nabywca są zobowiązani do złożenia naczelnikowi urzędu skarbowego zgodnego oświadczenia o skorzystaniu ze zwolnienia jeszcze przed dokonaniem transakcji.

W wyniku planowanych zmian, decyzja o rezygnacji będzie mogła być zapisana w akcie notarialnym. Co ważne, uproszczenie nie będzie dotyczyło wszystkich transakcji, a jedynie tych mniej złożonych, głównie przeniesienia własności nieruchomości objętego aktem notarialnym.

Odrębne oświadczenie nadal będzie wymagane przy dostawie dwóch i więcej nieruchomości przez dwie lub większą liczbę stron transakcji. Dodatkowe oświadczenia będą również konieczne, jeżeli podatnik zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej i zatrzyma nieruchomość.

Przedsiębiorcy mogą już wnioskować o zwrot VAT lub wznawiać postępowania

W opublikowanym 1 kwietnia 2021 r. Flash'u informowaliśmy o wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej korzystnego dla polskich podatników wyroku dotyczącego rozliczeń wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (WNT), tj. wyroku z 18 marca 2021 r. (sygn. akt C-895/19). Wyrok ten podważył zasadność przepisu ustawy o VAT uzależniającego prawo do ujęcia podatku należnego i naliczonego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (WNT) w tym samym okresie od wykazania VAT należnego w terminie 3 miesiące, licząc od powstania obowiązku podatkowego (art. 86 ust. 10b pkt 2 ustawy o VAT).

Dnia 10 maja 2021 r. ww. wyrok został opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Oznacza to, iż **podatnicy mogą już podjąć kroki celem odzyskania niesłusznie zapłaconego wcześniej podatku. Dla podatników, względem których wydane zostały już decyzje ostateczne bądź zapadł prawomocny wyrok sądu administracyjnego, wyrok TSUE stanowi podstawę do wznowienia postępowania.**

W przypadku postępowania podatkowego termin na złożenie wniosku o wznowienie wynosi miesiąc od dnia publikacji wyroku w Dzienniku Urzędowym UE (art. 241 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej), z kolei w przypadku postępowań sądowo-administracyjnych – 3 miesiące od dnia publikacji wyroku (art. 272 § 2a Ppsa).

*Zaznaczamy, że pomimo, iż **wyrok** zapadł na tle sprawy dotyczącej transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, znajdzie zastosowanie do wszystkich transakcji, które podlegają opodatkowaniu VAT na zasadach odwrotnego obciążenia, np. do importu usług.*

Dodatkowo wskazujemy, że Ministerstwo Finansów w ramach opublikowanego pakietu SLIM VAT 2 planuje nowelizację przepisów, zakładającą rezygnację z konieczności rozliczenia podatku należnego z tytułu importu usług w terminie 3 miesiące, jako warunku do odliczenia VAT naliczonego w tym samym okresie rozliczeniowym co deklarowany VAT należny.

Korzystny wyrok TSUE pozwala przypuszczać, że analogiczne rozwiązanie zostanie wprowadzone również w zakresie WNT.

Pracodawca będzie mógł badać trzeźwość i obecność innych środków w organizmie pracownika

Zagadnienie dotyczące możliwości kontroli trzeźwości w miejscu pracy przez pracodawcę od wejścia w życie przepisów dotyczących RODO i związanych z tym zmian w Kodeksie pracy było przedmiotem wielu niejasności i wątpliwości. Ponadto, dnia 27 czerwca 2019 r. Urząd Ochrony Danych Osobowych (dalej „UODO”) wydał komunikat, w którym stwierdził, że badanie trzeźwości może być zainicjowane wyłącznie przez pracownika, a sama informacja o stanie trzeźwości jest informacją o stanie zdrowia oraz że nie ma podstawy prawnej, która umożliwiłaby pracodawcom samodzielną kontrolę pracowników alkomatem. W związku z tym, zgoda pracownika na tę chwilę jest niezbędna do przekazania i przetwarzania pozyskanych danych.

Zajęcie przez UODO ww. stanowiska spowodowało, że pracodawcy zostali zmuszeni do powstrzymania się od egzekwowania od pracowników respektowania zakazu spożywania alkoholu w miejscu pracy i nakazu stawiania się do zakładu wyłącznie w stanie trzeźwości. De facto, pracodawca chcąc dokonać weryfikacji trzeźwości pracownika, był zobowiązany wezwać do zakładu pracy funkcjonariuszy policji, którzy sprawdziliby jego stan.

W związku z powyższym, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców podjął kroki celem uzyskania od Ministra Pracy i Polityki Społecznej objaśnień prawnych w wspomnianym zakresie. Zwrócił się on w szczególności o wskazanie, czy pracodawca jest uprawniony do samodzielnej kontroli stanu trzeźwości pracownika lub wyrывkowej kontroli tego stanu np. z użyciem alkomatu bez udziału właściwego organu oraz czy dane dotyczące stanu trzeźwości pracownika są danymi osobowymi o stanie zdrowia, a zatem, czy ich przekazanie możliwe jest wyłącznie z inicjatywy pracownika. Biuro Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców postulowało również aby pojawiła się podstawa prawna, która określi procedurę badania trzeźwości w miejscu pracy zarówno na żądanie pracodawcy, jak i samego pracownika.

W odpowiedzi na postulaty Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, Ministerstwo postanowiło wprowadzić zmiany w obowiązujących przepisach, zmierzające do stworzenia podstaw dla pracodawców do wprowadzenia i przeprowadzania – ze względu na określony prawem cel – prewencyjnej, wyrывkowej kontroli pracowników na obecność alkoholu lub środków działających podobnie do alkoholu w ich organizmach. Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi został już wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

Zmiana ta spowoduje, iż przedsiębiorcy na nowo będą mogli stosować powszechną do 2019 r. praktykę polegającą na prewencyjnym, kontrolnym badaniu stanu trzeźwości pracowników. Propozycje zmian z całą pewnością należy oceniać pozytywnie. Możliwość kontroli trzeźwości pracowników ma szczególne znaczenie w zakładach pracy o podwyższonym stopniu bezpieczeństwa.

Objaśnienia dotyczące rezydencji podatkowej

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej wydał objaśnienia podatkowe dotyczące rezydencji podatkowej oraz zakresu obowiązku podatkowego osób fizycznych w Polsce.

Objaśnienia podatkowe odpowiadają m.in. na pytania:

- na czym polega ograniczony i nieograniczony obowiązek podatkowy w Polsce,
- co to jest rezydencja podatkowa,
- jakie są kryteria ustalania rezydencji podatkowej i na czym one polegają,
- czy można być rezydentem podatkowym w dwóch państwach,
- jaki wpływ na ustalenie rezydencji podatkowej mają umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

Pełna treść objaśnień jest dostępna na stronie pod adresem:

<https://www.gov.pl/web/finanse/objasnienia-podatkowe-z-29-kwietnia-2021-r-ws-rezydencji-podatkowej-oraz-zakresu-obowiazku-podatkowego-osob-fizycznych-w-polsce>

Przedsiębiorcy ukarani za zatory płatnicze

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UODO”) wydał w ostatnim czasie kolejne decyzje w sprawach zatorów płatniczych. Z zamieszczonego komunikatu wynika, iż w związku z wydaniem wspomnianych decyzji, nałożył on na spółki Borg Automotive i Sitech kary finansowe na łączną kwotę ponad 374 tys. zł. Kary te zostały nałożone za generowanie zatorów płatniczych.

Wydanie ww. decyzji ma związek z wprowadzonymi od połowy 2020 r. zmianami w prawie, zgodnie z którymi Prezes UOKiK może interweniować w sprawach związanych ze zwalczaniem zatorów płatniczych. Wskazuje się, że celem działań UODO w tym zakresie jest poprawa dyscypliny płatniczej polskich przedsiębiorców, zapewnienie stabilności rynku oraz ochrona małych i średnich firm.

Z zebranych w sprawach materiałów wynika, że spółka Borg Automotive ze Zduńskiej Woli, zajmująca się m.in. odkupem i dostarczaniem regenerowanych części samochodowych na europejski rynek wtórny, w okresie od lutego do kwietnia 2020 r. opóźniła się z zapłatą wynagrodzenia na rzecz 317 kontrahentów w łącznej wysokości ponad 8,6 mln zł. Największa kwota przeterminowanego świadczenia pieniężnego wobec jednego kontrahenta wynosiła ponad 1,3 mln zł. W związku z tym, Prezes UOKiK postanowił nałożyć na tę spółkę karę w wysokości ponad 14,5 tys. zł.

Druga z ukaranych spółek - spółka Sitech należy do koncernu Volkswagen i specjalizuje się przede wszystkim w produkcji metalowych stelaży siedzących samochodowych. Przeprowadzone postępowanie wykazało, że generowane przez przedsiębiorcę opóźnienia w okresie od lutego do kwietnia 2020 r. dotknęły nawet 433 polskich kontrahentów. Łączna kwota świadczeń pieniężnych, które spółka nie zapłaciła w terminie, wynosiła prawie 64 mln złotych (ponad 3 tysiące faktur). W skrajnych przypadkach partnerzy handlowi przedsiębiorcy musieli czekać na zapłatę należnego im wynagrodzenia nawet 119 dni. W związku z tym, sankcja nałożona przez Prezesa UOKiK wyniosła w tym przypadku ponad 358 tys. zł.

Gwoli przypomnienia, zgodnie z art. 13b. ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych.

Koszty producenta nie obciążają importera

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) uznał, że importer nie musi doliczać do wartości celnej towaru kosztów transportu na terytorium UE, jeżeli zgodnie z umową poniósł je producent. Dotyczy to również przypadku, gdy wydatki na transport przewyższyły cenę towaru.

W analizowanym stanie faktycznym, spółka litewska sprowadzała towary z Białorusi, a białoruski producent zgodnie z zawartą umową ponosił koszty ich transportu do uzgodnionego miejsca na granicy. Organy celne Litwy stwierdziły, że wartość celna towarów była niższa od kosztów transportu poniesionych przez producenta, w związku z czym koszty te powinny podwyższyć wartość celną towaru.

Sprawa trafiła do TSUE, który przyznał rację importerowi wskazując, że koszty transportu do miejsca wprowadzenia towaru na unijny obszar celny nie mogą zostać doliczone do jego wartości celnej, gdy warunki sprzedaży określają cenę w formie „dostawa na granicy”. Jak przypominał TSUE, z art. 166 lit. c celnego rozporządzenia wykonawczego nr 2454/93 z 2 lipca 1993 r. oraz art. 138 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego 2015/2447 z 24 listopada 2016 r. wynika, że koszty transportu mogą zostać doliczone do wartości celnej towaru tylko wtedy, gdy transport jest wykonywany nieodpłatnie albo za pomocą środków importera. W tym przypadku, warunki nie zostały spełnione. \

Bez znaczenia pozostaje fakt, że poniesione przez białoruskiego producenta koszty transportu przekraczają cenę za towar, którą poniósł importer.

Wyrok TSUE z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt C-75/20

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki dla Biznesu / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.
